

Sygn. akt III AUa 504/15

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 19 stycznia 2016 r.

Sąd Apelacyjny w Katowicach

Wydział III Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie:

Przewodniczący	SSA Maria Małek - Bujak (spr.)
Sędziowie	SSO del. Maria Pierzycka - Pająk SSA Jolanta Ansion
Protokolant	Sebastian Adamczyk

po rozpoznaniu w dniu 19 stycznia 2016 r. w Katowicach

sprawy z odwołania M. Ż. (M. Ż.)

przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddział w B.

o prawo do renty z tytułu niezdolności do pracy

na skutek apelacji ubezpieczonej M. Ż.

od wyroku Sądu Okręgowego - Sądu Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w Bielsku-Białej

z dnia 16 stycznia 2015 r. sygn. akt VI U 1443/13

oddala apelację.

/-/SSO del. M.Pierzycka-Pająk /-/SSA M.Małek-Bujak /-/SSA J.Ansion

Sędzia Przewodnicząca Sędzia

Sygn. akt III AUa 504/15

UZASADNIENIE

Decyzją z dnia 9 lipca 2013r. ZUS Oddział w B. odmówił M. Ż. prawa do renty z tytułu niezdolności do pracy z uwagi na treść orzeczenia komisji lekarskiej

z 2 lipca 2013r. o braku podstaw do uznania, że ubezpieczona jest osobą niezdolną do pracy.

Odwołanie od decyzji wniosła ubezpieczona, domagając się zmiany zaskarżonej decyzji ZUS, poprzez przyznanie renty z tytułu niezdolności do pracy z ogólnego stanu zdrowia i wnosząc o przeprowadzenie dowodu z opinii biegłego z zakresu neurologii i ortopedii.

W odpowiedzi na odwołanie organ rentowy wniosł o jego oddalenie i podniósł, że ubezpieczona od 5 czerwca 2012r. do 30 maja 2013r. pobierała świadczenie rehabilitacyjne, a lekarz orzecznik i komisja lekarska ZUS przyjęli, że odwołująca nie jest osobą niezdolną do pracy, co stało się podstawą decyzji odmownej.

Wyrokiem z dnia 16 stycznia 2015r., sygn. akt VI U 1443/13, Sąd Okręgowy w Bielsku-Białej oddalił odwołanie.

Sąd Okręgowy ustalił, że odwołująca M. Ż., ur. (...), świadczyła pracę na stanowisku sprzątaczk, a w okresie od 5 czerwca 2012r. do 30 maja 2013r.

była osobą uprawnioną do świadczenia rehabilitacyjnego. W dniu 10 maja 2013r. wystąpiła do organu rentowego z żądaniem przyznania renty z tytułu niezdolności do pracy. Lekarz orzecznik w orzeczeniu z dnia 4 czerwca 2013r. przyjął, że wnioskodawczyni nie jest niezdolna do pracy. Na skutek sprzeciwu odwołującej komisja lekarska ZUS orzeczeniem

z dnia 2 lipca 2013r. podtrzymała stanowisko lekarza orzecznika ZUS.

Sąd Okręgowy dopuścił dowody z opinii biegłych lekarzy specjalistów:

- neurologa J. M. (k. 67-70 a.s),
- endokrynologa J. S. (k. 91-92 a.s.),
- neurochirurga M. L. (k. 111-113 a.s.),
- chirurga - ortopedy R. W. (k. 131-133 a.s.),
- chirurga - ortopedy A. P. (k. 156-157 a.s.),
- ortopedy D. N. wraz z opinią uzupełniającą (której wniosków Sąd nie podzielił).

Wnioski opinii biegłych lekarzy specjalistów (po dokonaniu badania ubezpieczonej oraz analizy dokumentacji i akt sprawy) sprowadzają się do stwierdzenia, że niezależnie od przyczyny, niewielkie osłabienie siły uścisku dłoni prawej, nie skutkuje niezdolnością do pracy ubezpieczonej z wykształceniem podstawowym w zakresie możliwych do wykonania prac (opinia neurologa J. M.), ze względów endokrynologicznych skarżąca nie spełnia kryteriów niezdolności do pracy (opinia endokrynologa J. S.). Przyczyną ogólnej niesprawności wnioskodawczyni jest znacznego stopnia otyłość, znacznego stopnia ograniczenie ruchów w stawie ramiennym prawym, upośledzenie czynności stawu kolanowego prawego spowodowane zmianami zwyrodnieniowymi istniejącymi w wymienionych stawach. Upośledzenie czynności chwytnej ręki prawej jest nieznacznego stopnia i nie jest ono potwierdzone zmianami w EMG, nie powoduje ono istotnego upośledzenia możliwości zarobkowych M. Ż. (opinia neurochirurga M. L.). Stwierdzone podczas badania nieznaczne dysfunkcje układu ruchu i kręgosłupa z małym zaawansowaniem w badaniach obrazowych, nie powodują niezdolności do pracy ubezpieczonej (opinia chirurga - ortopedy R. W.). Niewielkie upośledzenie funkcji ruchowej kończyny nie pozwala stwierdzić, że ubezpieczona utraciła

w znacznym stopniu zdolność do pracy zgodnej z poziomem posiadanych kwalifikacji - sprzątaczk. Wnioskodawczyni wymaga okresowego leczenia zmian przeciążeniowo-zwyrodnieniowych stawów, leczenia chrząstki stawowej stawu

barkowego i kolanowego. Takie leczenie może być prowadzone w ramach leczenia ambulatoryjnego i w okresach niezdolności do pracy w ramach L-4. Brak podstaw do leczenia operacyjnego (opinia chirurga ortopedy A. P.).

Sąd Okręgowy nie wziął pod rozwagę opinii biegłego chirurga - ortopedy D. N. wraz z opinią uzupełniającą tegoż biegłego. W ocenie Sądu, opinia ta jest niewiarygodna i w sposób merytoryczny została zdyskredytowana przez biegłego chirurga - ortopedę R. W. i chirurga - ortopedę A. P..

Biegły chirurg ortopeda D. N. stanął na stanowisku, że dyskopatia C3-C7 kręgosłupa szyjnego bez ucisku struktur nerwowych, drobne zmiany zwyrodnieniowe kręgosłupa szyjnego, zespół bólowy barku prawego na tle niewielkich zmian zwyrodnieniowych, zmiany zwyrodnieniowe stawu barkowo-obojęzycznego prawego, osteochondroza rzepki prawego stawu kolanowego, otyłość, pozwalają przypisać ubezpieczonej cechy osoby o częściowej niezdolności do pracy.

Tymczasem, jak wynika z opinii biegłego chirurga ortopedy R. W. i A. P., występujące u odwołującej się schorzenia narządu ruchu nie czynią jej osobą niezdolną do pracy co najmniej w stopniu częściowym. Także schorzenia neurologiczne nie pozwalają uznać, iż wnioskodawczyni jest osobą, która utraciła w znacznym stopniu niezdolność do pracy zgodnej z poziomem posiadanych kwalifikacji.

W ocenie Sądu, objawy ortopedyczne mają u wnioskodawczyni śladowe nasilenie i nie powodują rozstroju zdrowia skutkującego niezdolnością do pracy w stopniu częściowym. Nie występują w organizmie wnioskodawczyni odchylenia od stanu prawidłowego.

Sąd I instancji uznał za zasadne zarzuty organu rentowego, wykazujące wadliwość opinii chirurga - ortopedy D. N. wraz z opinią uzupełniającą. Sąd Okręgowy nie podzielił natomiast zarzutów odwołującej podniesionych w stosunku do wniosków opinii biegłych z zakresu ortopedii: R. W. i A. P. oraz neurologa, w których to zarzutach skarżąca podnosi, że posiadane schorzenia powodują u niej niezdolność do pracy, co najmniej w stopniu częściowym.

W oparciu o dokonane ustalenia Sąd Okręgowy uznał odwołanie za bezzasadne.

Sporną kwestią w sprawie było, czy odwołująca M. Ż. jest osobą niezdolną do pracy w rozumieniu art. 12 ustawy z dnia 17 grudnia 1998r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych, co stanowiłoby warunek konieczny do nabycia prawa do renty z tytułu niezdolności do pracy z mocy samego prawa, gdyż niezakwestionowaną okolicznością w sprawie jest to, że ubezpieczona spełnia pozostałe warunki z art. 57 ust. 1 ustawy z dnia 17 grudnia 1998r. o emeryturach i rentach z FUS, potrzebne do nabycia dochodzonego uprawnienia.

Przy ocenie stopnia i trwałości niezdolności do pracy oraz rokowań na przyszłość, uwzględnia się stopień naruszenia sprawności organizmu i możliwości przywrócenia tejże sprawności, w drodze leczenia i rehabilitacji, a także możliwość wykonywania dotychczasowej pracy, lub podjęcia innej pracy, jak i możliwość i celowość przekwalifikowania zawodowego, biorąc pod uwagę rodzaj i charakter poprzedniego zatrudnienia, poziom wykształcenia, wiek i warunki psychofizyczne.

W ocenie Sądu I instancji, ubezpieczona nie spełnia przesłanek do nabycia prawa do renty z tytułu niezdolności do pracy, ponieważ jest osobą zdolną do pracy, na co wskazują opinie biegłych z zakresu medycyny, za wyjątkiem opinii chirurga - ortopedy D. N., której to opinii Sąd I instancji nie podzielił.

Apelację od wyroku wniosła ubezpieczona.

Zaskarżając w całości wyrok Sądu I instancji, zarzuciła:

1. sprzeczność istotnych ustaleń Sądu z zebrany materiałem dowodowym, bowiem

ze zgromadzonego materiału dowodowego (wniosków opinii biegłego D. N.) wynika, że ubezpieczona utraciła zdolność do wykonywania pracy zgodnej z posiadanymi kwalifikacjami

2. naruszenie przepisów postępowania - art. 233 § 1 i 2 oraz art. 278 § 1 k.p.c., poprzez przekroczenie granic swobodnej oceny dowodów, poprzez odmówienie waloru wiarygodności opinii biegłego D. N..

W oparciu o podniesione zarzuty, wniosła o zmianę zaskarżonej decyzji i przyznanie prawa do renty z tytułu niezdolności do pracy, względnie o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi I instancji.

W uzasadnieniu zakwestionowała niewzięcie przez Sąd I instancji pod uwagę opinii biegłego D. N.. Podniosła, że ze względu na posiadane liczne schorzenia nie jest w stanie przekwalifikować się, a tryb pracy (jej warunki oraz pozycja wykonywana pracy) uniemożliwia jej dalsze wykonywanie pracy, o czym świadczą liczne okresy zwolnienia lekarskiego, zakończone świadczeniem rehabilitacyjnym. Nie sposób także, zdaniem apelującej, oczekiwać poprawy stanu zdrowia.

Według ubezpieczonej, Sąd I instancji nietrafnie ocenił opinię biegłego D. N., a wobec sprzeczności z innymi opiniami, Sąd winien był przez łączne zbadanie kilku opinii w formie opinii uzupełniającej, wyjaśnić te sprzeczności, ponieważ za nierzetelne należało uznać dwie pozostałe opinie chirurgów - ortopedów.

Pismem z dnia 7 sierpnia 2015r. apelująca dołączyła do akt sprawy dokumentację medyczną z czerwca i lipca 2015r., podnosząc, że w sprawie pojawiły się nowe dowody i okoliczności, jakie nie były znane sądowi. Domagała się uzupełnienia postępowania dowodowego, albowiem jej stan zdrowia pogorszył się w stosunku do stanu faktycznego wykazanego przed Sądem I instancji.

Pismem z dnia 28 grudnia 2015r. apelująca dołączyła do akt sprawy nową dokumentację medyczną z grudnia 2015r., potwierdzającą, że jej stan zdrowia od dnia odwołania pogorszył się.

Na rozprawie apelacyjnej w dniu 19 stycznia 2016r. oświadczyła, że nie pracuje od grudnia 2012r., następnie przebywała na zwolnieniu lekarskim, a potem rok była bezrobotna. Nie składała nowego wniosku do organu rentowego.

Sąd Apelacyjny zważył, co następuje:

Apelacja ubezpieczonej podlega oddaleniu.

Sporną kwestią w niniejszej sprawie było ustalenie, czy ubezpieczona jest osobą niezdolną do pracy w rozumieniu art. 12 ustawy z dnia 17 grudnia 1998r. o emeryturach i rentach z FUS i czy spełnia ona przesłanki do przyznania jej prawa do renty z tytułu niezdolności do pracy na mocy art. 57 tej ustawy.

W związku z tym, że kwestia ustalenia stanu zdrowia ubezpieczonej wymaga wiadomości specjalnych, tj. odpowiedniego wykształcenia oraz doświadczenia medycznego, prawidłowo Sąd Okręgowy dopuścił dowody z wniosków opinii biegłych - lekarzy specjalistów z zakresu schorzeń, na które skarżyła się ubezpieczona. Podkreślić należy,

że ocenie biegłych oraz ostatecznej ocenie dokonanej przez Sąd poddaje się stan zdrowia ubezpieczonej w dacie wydania decyzji przez organ rentowy, bowiem istotą postępowania odwoławczego w sprawach z zakresu ubezpieczeń społecznych jest kontrola prawidłowości decyzji wydanej przez organ rentowy.

Dlatego też Sąd, w ramach kontroli prawidłowości decyzji wydanej w określonej dacie, nie może brać pod uwagę dokumentów z późniejszego okresu, obrazujących inny stan zdrowia, czy nowo powstałe okoliczności.

Sąd nie ma też obowiązku poszukiwania w ramach postępowania dowodowego takiej ilości biegłych sądowych danej specjalności, którzy wydadzą ostatecznie opinię korzystną dla strony. Może jednak w razie wątpliwości, bądź sprzeczności pomiędzy opiniami, dopuścić dodatkowy dowód, czy to z opinii uzupełniającej danego biegłego, czy też z opinii innego biegłego.

W tym kontekście Sąd I instancji, po wniesieniu przez organ rentowy zarzutów (k. 34-35) do opinii biegłego chirurga - ortopedy D. N. dopuścił dowód z opinii uzupełniającej tego biegłego, a wobec dalszych uzasadnionych zarzutów organu rentowego (k. 65-66 a.s.), dopuścił dowód z opinii innego biegłego chirurga - ortopedy (k. 131-133 a.s.).

Wobec sprzeczności opinii oraz zarzutów ubezpieczonej (k. 141 a.s.) do tej opinii, Sąd Okręgowy dopuścił dowód z trzeciej opinii chirurga - ortopedy A. P. (k. 156-157 a.s.)

W rezultacie uznać należało, że Sąd Okręgowy - dopuszczając kolejne dowody z opinii biegłych sądowych z zakresu chirurgii i ortopedii - postąpił zgodnie z żądaniem odwołującej, która w apelacji domagała się takiej właśnie weryfikacji opinii biegłych, nie wzięła jednak ona pod uwagę, że weryfikacja opinii właśnie nastąpiła, jednakże na wniosek strony przeciwnej.

W konsekwencji uznać należało, że Sąd I instancji rzetelnie, prawidłowo i ze szczególną starannością, co więcej, zgodnie z wymaganiami, których domagała się ubezpieczona w apelacji, zweryfikował stanowisko biegłych i uznał, że brak jest podstaw do uznania, że ubezpieczona w dacie wydania decyzji była osobą niezdolną do pracy, a w konsekwencji, brak podstaw do przyznania prawa do renty.

Dlatego też Sąd Apelacyjny, mając na względzie powyższe rozważania, uznał apelację ubezpieczonej za bezzasadną i na mocy art. 385 k.p.c. orzekł o jej oddaleniu.

/-/SSO del. M.Pierzycka-Pajak /-/SSA M.Małek-Bujak /-/SSA J.Ansion

Sędzia Przewodnicząca Sędzia

JR